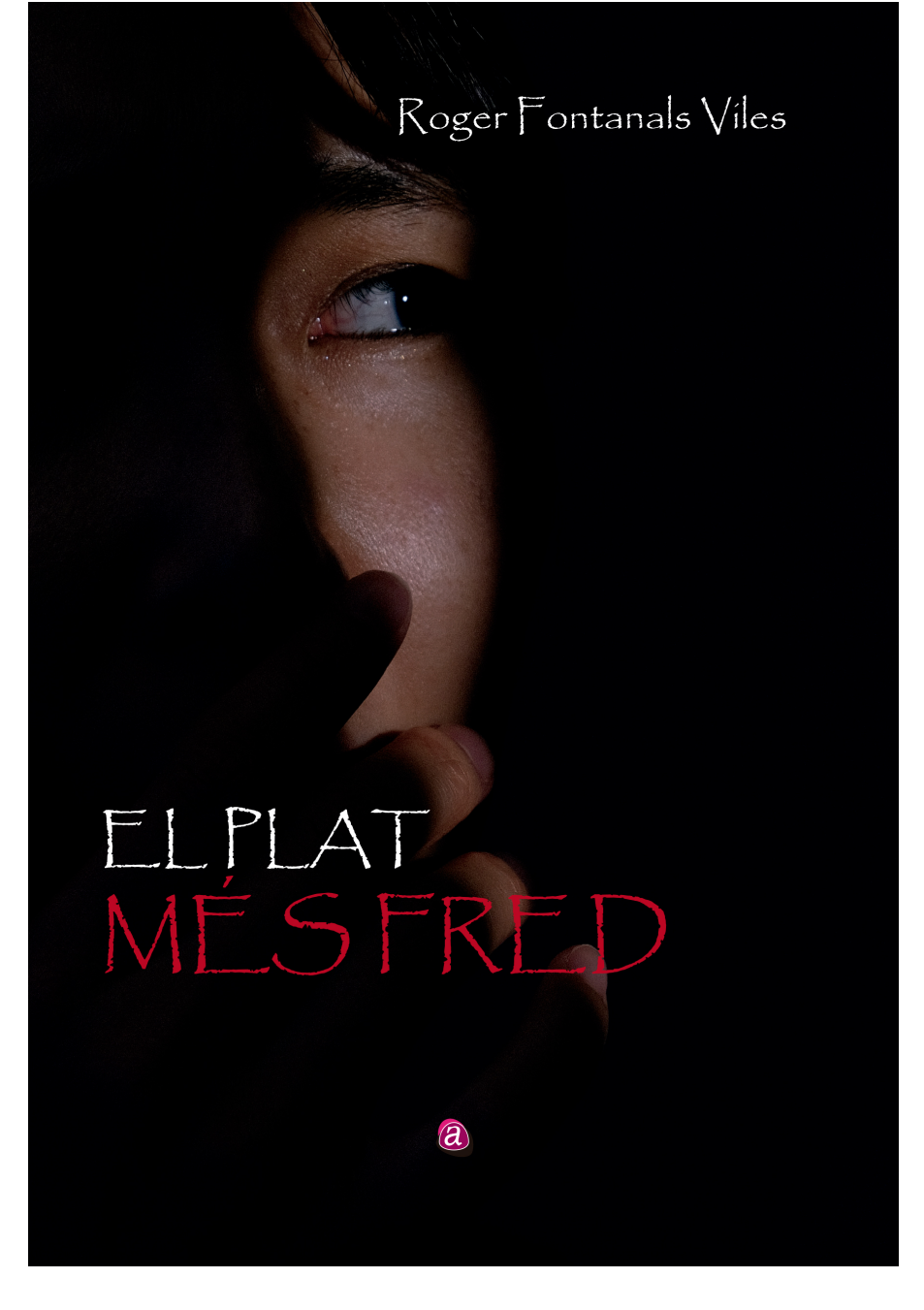

Roger Fontanals Viles

EL PLAT
MÉS FRED

A Laura

EL PLAT MÉS FRED

Roger Fontanals Viles

Ediciones Albores

EL PLAT MÉS FRED

1ª Edición: Sevilla a 20 de Septiembre de 2022

©Copyright de la obra: Roger Fontanals Viles

©Copyright de la edición: Ediciones Albores

Email: info@edicionesalbores.com

ISBN: 978-84-19385-25-3

Web editorial: www.edicionesalbores.com

Todos los derechos reservados. Queda prohibida la reproducción total o parcial de la obra, así como su contenido y/o el diseño de portada y contraportada. La editorial se exime de toda responsabilidad sobre los posibles daños o perjuicios que pudiera ocasionar el contenido mismo de la obra.

CAPÍTOL 1

Any 1993

— És la primera vegada des de fa molts anys que no et demanes el filet de vedella rostit en aquest restaurant.

— Ja, però com el cambrer ha insistit tant amb el peix espasa com a un dels suggeriments del dia, doncs no me n'he pogut estar.

— Amb pastanagues ha dit que l'acompanyaven?

— No, això era el lluç. El peix espasa ha dit que el cuinaven amb una salsa de menta, llimona i julivert. A veure com estarà. Tanmateix no tinc gaire gana, així que m'anirà millor que no pas el filet. Aquest migdia he dinat tard i malament perquè s'ha allargat la reunió a la que ja vaig dir-te que havia d'assistir i prefereixo sopar més suau.

Com cada dimecres, en Jacint Miranda i la Rosa Fradera sopaven al mateix restaurant al centre de Girona. Home de negocis acomodat, compartia la vida amb la seva esposa (la Rosa) amb qui duia casat deu anys i tenien un fill, en Pau, que quan sortien es quedava amb una mainadera de confiança. La vida social de la parella no es prodigava gaire a la ciutat, on residien en un cèntric i confortable àtic, sinó que on més es deixaven veure públicament era els caps de setmana a la casa de la platja a la Costa Brava.

En Jacint no donava gaires explicacions del què feia a la feina. Matinava bastant i moltes vegades quan sortia de casa la Rosa encara dormia. Acostumava a tornar al vespre, inclús de vegades després de sopar i tot. Això, unit als nombrosos viatges que es veia obligat a fer per visitar clients i proveïdors de l'empresa, els convertia en una parella bastant distanciada on cadascú assumia rols ben diferents: ell, el treballador incansable; ella, la mestressa de casa infatigable. Quan va fundar l'empresa, en Jacint va demanar a la Rosa que l'ajudés en tas-

ques d'oficina senzilles: atendre el telèfon i anotar les dades de les trucades, recollir el correu, encàrrecs per la zona... però a ella no li agradava i en quant van poder assumir el cost d'una auxiliar administrativa amb formació, la Rosa es va desentendre del negoci i va tornar a ocupar-se de la casa que era on realment se sentia bé. No li agradava treballar fora de casa i preferia ocupar-se directament de tot el que necessitava el seu fill, perquè sabedora de que la feina del seu marit requeria estar moltes hores a fora, algunes nits incloses, no volia que en Pau passés tots els migdies al menjador escolar i les tardes a casals o amb una mainadera. El cercle d'amistats comuns es reduïa a altres matrimonis també adinerats amb els que coincidien al Club Nàutic. A Girona, més que amb amistats, contaven pràcticament només amb coneguts i saludats, tot i haver-hi nascut.

Un cop escurades les copes de gelat de les postres —vainilla amb gerds— i amb els cafès fumejant al davant, en Jacint i la Rosa seguien conversant:

— Quants dies seràs fora?

— Espero que la cosa esdevingui àgil i pugui tornar divendres al vespre. Ja vaig explicar-te que volia evitar fos com fos haver de passar caps de setmana lluny de casa per acabar tancant els tractes els dilluns al matí. Aquesta vegada ho porto tot molt planificat i en principi entre demà dijous a l'hora de sopar i divendres al matí, hauria de quedar l'assumpte resolt i així a primera hora de la tarda procuraria agafar el vol de tornada. Demà al matí a primera hora he de fer un parell de gestions ràpides aquí a Girona i llavors ja marxaré cap a l'aeroport per poder volar al migdia.

— A Roma em vas dir que anaves aquest cop.

— Sí, com pel nostre viatge de noces, recordes que bé ens ho vam passar?

— És clar que ho recordo, com oblidar-ho —va fer una petita pausa mentre bevia un glopet de cafè i tornava a deixar la tasseta damunt la taula—. Jo no hi he tornat.

— No pateixis, el Coliseu segueix al mateix lloc i els romans no han construït res més des de fa milers d'anys —van riure sorollosament a la vegada que en Jacint feia una senyal al cambrer per tal que l'hi portés el compte i amb l'altra mà acariciava afectuosament la de la seva dona, que el mirava amagada darrera d'unes ulleres platejades de metall de poca graduació.

— M'encantaria tornar-hi, encara que potser no m'hi estaria una setmana ara, només un parell de nits i després aprofitaria per visitar altres ciutats properes.

— Doncs aquest estiu no crec que podem fer aquest viatge, ja saps que al club tenim tot un grapat d'activitats pendents i que vam parlar amb els Romeu de llogar un petit iot i sortir a navegar tots quatre uns quants dies per alta mar...

— Sí, tu sempre fas plans per tothom...

— Au va, que ja saps que estarem bé aquells dies al mar amb ells. I a més tan sols podré agafar-me uns deu dies i els compromisos pendents amb la gent d'allà no els podem allargar més, perquè indefectiblement se'n sumaran de nous i si no anem complint-ne alguns de tant en tant, al final tindrem més dies compromesos que de vacances!

— Està bé, aquest estiu ens quedarem aquí i ja m'encarregaré jo de planificar amb l'agència de viatges uns dies d'escapada a la tardor. I com ho deixaré pagat, t'hauràs d'agafar els dies lliures tant si vols com si no vols —i va picar-li l'ullet maliciosament.

— Em sembla fantàstica la idea, però de tota manera tot just som al maig i encara tenim temps per reservar el viatge. A més, si vols fer turisme, millor evitar d'anar-hi a l'agost que entre la calor i les aglomeracions, no gaudirem tant la sortida. Així que endavant, reserva per l'octubre o el novembre i m'agafaré una setmana sencera i ja parlarem amb l'escola del nano per avisar-los que faltarà a estudi uns dies perquè ens l'emportem de viatge —va deixar dins d'una capseta els diners

de la factura i va fer un gest a la Rosa movent el cap en direcció a la porta—. Au va, marxem que demà toca matinar.

L'empresa que havia fundat en Jacint a mitjans dels vuitanta, Miranda Solucions, es dedicava en un primer moment a la gestió de tot tipus d'esdeveniments, contractant per a tercers des de personal a serveis de càterings, lloguers de cotxes, desplaçaments, reserves hoteleres, i tot el que fos necessari per a què els seus clients no s'haguessin de preocupar de res més que dels negocis que els ocupaven. Aquest tipus de servei integral fou molt innovador durant aquells anys i degut a la satisfacció dels primers clients, la seva fama es va anar estenent i va passar de cobrir esdeveniments per la província de Girona a fer-ho també per la resta de Catalunya i, de tant en tant, també havia rebut feines per a d'altres ciutats espanyoles: Saragossa, Osca, València, Alacant i Cartagena completaven la llista de ciutats que havien contractat els seus serveis. L'èxit del negoci fou tan gran que començaren a sorgir noves empreses que volgueren imitar el seu model, però molts dels grans esdeveniments amb grans companyies seguien sent seus. La seva eficàcia era tan gran i els clients quedaven tan satisfets, que només una empresa ubicada a Barcelona, SIEE (Serveis Integrals d'Esdeveniments per a Empreses), aconseguia disputar-li segons quins clients. La fama de Miranda Solucions va créixer exponencialment i en Jacint va convertir-se en una persona amb un alt estatus social degut tant al seu enriquiment com als contactes amb les altes esferes que va anar gestant durant aquells anys.

Quan van arribar a casa després del sopar, la Rosa va anar-se'n a dormir de seguida, mentre que en Jacint es va quedar al sofà mig estirat bevent-se una copa generosa de conyac francès pensant en el viatge del dia següent a Roma. La televisió, de fons, amb el so desconnectat, projectava la carta d'ajust, convertint-se en l'única llum de l'estança en aquell moment. Va ficar-se al llit gairebé a les dues de la matinada, més pel fet d'haver de dormir una mica que no pas per la son que podia

arrossegar. L'endemà l'esperava una jornada altament intensa amb moltíssimes coses en joc.

Faltaven cinc minuts per les set quan va sonar el despertador. En Jacint Miranda tenia la mania de no posar l'alarma mai a una hora en punt, ni convocar tampoc cap reunió a hores exactes, ni cap cita... mai, res de res. Tot havia de concertar-se si depenia d'ell a un, dos o tres quarts, o a menys cinc, o a i deu... però mai a en punt. Manies, res més que manies, però que en tot allò que depenia d'ell, ho portava fins al màxim extrem. Havia arribat a canviar un vol perquè sortia a en punt tot i haver d'endarrerir el viatge algunes hores fins al vol següent. A la seva esquerra, la Rosa seguia ben adormida de costat i d'esquenes a ell. Va llevar-se, va entrar a la dutxa i mitja hora més tard ja estava a punt per iniciar la jornada. Havia quedat a dos quarts i cinc de nou a l'oficina bancària on guardava una quantitat important de capital del qual no en tenia coneixement la seva dona. Va baixar al pàrquing al que s'hi accedia mitjançant l'ascensor del seu mateix edifici, va engegar l'Audi blau marí amb tots els extrems que havia comprat feia pocs mesos i va dirigir-se cap al carrer d'Emili Grahit arribant-hi amb cinc minuts d'antelació, temps suficient per fer un cafè curt però ben carregat, que és com sempre el demanava. Va sortir de la cafeteria i va accedir al banc.

Només posar un peu dins l'oficina, va dirigir-se cap a ell amb un ampli somriure la sotsdirectora de l'oficina, estenent la mà per saludar-lo.

— Jacint, benvingut, una alegria ben gran tornar-te a veure —va exagerar la salutació la Mercè López, persona de confiança d'en Jordi Alcoverro, el director de la sucursal. La Mercè feia més de vint anys que treballava en aquella entitat esperant un ascens a directora d'oficina que mai arribava. De fet, si no fos per l'amistat personal que l'unia a en Jordi Alcoverro, potser ni hauria estat ascendida tres anys abans al lloc que regentava en aquell moment—. En Jordi t'atendrà ara mateix, ja m'ha avisat que havia quedat amb tu, es que l'han entretingut atenent una

trucada “dels de dalt” –va gesticular còmicament fent una ganyota i aixecant el dit índex de la mà, agitant-lo amunt i avall repetidament, amb moviments curts i ràpids–. Tan bon punt com pengi, sortirà a buscar-te.

– Gràcies, l’esperaré aquí mateix si et sembla bé.

– On tu vulguis –i va marxar cap al seu despatx situat a l’altra banda de la sucursal, deixant un rastre marejant del seu perfum barat.

En Jacint va haver d’esperar-se prop de quinze minuts, temps que va aprofitar per fullejar un diari que havien deixat damunt d’una taula junt a dos més d’altres editorials. Quan tot just arribava a la secció de política, en Jordi Alcoverro va obrir la porta del seu despatx i, en adonar-se’n, va doblegar el diari i va adreçar-s’hi amb rapidesa.

– Ja pensava que no em volies veure, Jordi –va etzibar-li en Jacint amb sornegueria.

– Estic obligat a contestar?

Ambdós van riure educadament i van entrar al despatx tancant la porta darrera seu. Van seure cadascú a una de les cadires que envoltaven una tauleta rodona i van iniciar la conversa.

– Em va sorprendre molt la teva trucada de dilluns, darrerament només passaves per aquí per ingressar diners.

– Ja m’ho imagino. Com pots suposar, aquest assumpte m’urgeix bastant i per això necessito tot el que et vaig demanar.

– No sóc ningú per fer-te cap pregunta al respecte, però per l’amistat de tants anys que ens uneix, em veig obligat a preguntar-te si tot va bé, si puc fer alguna cosa per tu. No vull saber per a què vols els diners que m’has demanat, això és cosa teva i mai m’hi he ficat ni m’hi ficaré, però entendràs que el fet que retiris gairebé tot el que tens aquí dipositat, així de cop, pràcticament d’un dia per l’altre, m’ha deixat amoïnats, Jacint.

– Tot està bé, creu-me. L’única cosa que succeeix és que necessitava retirar aquesta quantitat en efectiu per una urgència en els negocis, tu ja m’entens, de vegades hi ha coses que

no poden esperar, i en el seu dia ja vam acordar que aquest compte que obria aquí era per tenir uns estalvis “dissimulats” –va representar una ganyota de circumstàncies gens interpretable– per si mai havia de recórrer a ells, que pogués fer-ho amb immediatesa i amb total discreció.

– Ja sé com havíem quedat, no cal insistir en aquest aspecte –respongué el director mentre s’encenia una cigarreta i n’oferia una altra a en Jacint.

– No, gràcies, estic intentant deixar el tabac. Algun purèt en ocasions especials i prou.

En Jordi Alcoverro donà dues pipades profundes al seu cigarret, el deixà descansant sobre un gran cendrer de vidre, s’aixecà de la cadira i obrí un armari metàl·lic d’on va traure un sobre marró gran i un maletí dur de pell negra. Tornà cap a la taula, obrí el maletí encarat cap en Jacint i tornà a fumar.

– No ho contaré perquè ja sé que hi és tot. És una imatge que mai et canses de veure, tants bitllets tan ben lligats i tan ben disposats ordenadament –comentà en Miranda sense enlluernar-se.

En Jordi Alcoverro arquejà les celles, apagà el cigarret i esbufegà profundament.

– Setanta milions de pessetes canviats a dòlars dins d’un maletí, no es veuen cada dia... De fet, crec que és la primera vegada que els veig –es féu un silenci en tant que en Jacint seguia mirant incansablement els bitllets americans–. Et repetiré la pregunta: segur que va tot bé?

– Sí, Jordi, de debò, no et preocupis. És solament que he de solucionar un assumpte avui mateix i prou.

– Suposo que si dedueixo que la Rosa no deu saber-ne res i que segueixes tractant-la en aquests assumptes com si fos oligofrènica, tampoc m’equivocaré...

– Saps des del primer moment que ella quedava al marge d’aquest compte i que només en tindria coneixement si a mi em succeís qualsevol desgràcia, que aleshores tu t’ocuparies de fer els canvis de nom corresponents per tal que ella pogués

accedir al que hi hagués en aquell moment. Considero que la comissió d'un quinze per cent que vaig signar-te en el seu dia pel teu silenci i pels teus serveis és més que generosa...

– I tant que ho és i agraeixo tant la teva confiança com la teva generositat.

En Jacint tancà el maletí i feu girar les rodetes de seguretat. Va agafar el sobre marró i el va obrir. A dins havien uns documents per duplicat que va signar per deixar constància de la retirada d'efectiu en moneda estrangera i dos sobres blancs allargats, un amb la contrasenya del maletí i l'altre amb el bitllet d'avió cap a Fiumicino. Va desar el bitllet a la butxaca interior de l'americana i va trencar l'altre després de memoritzar el codi de desbloqueig. Van intercanviar novament una mirada i van aixecar-se de la cadira.

– Confio en què no m'enganyis i que certament es tracti només d'una urgència puntual.

– Pots confiar-hi. Espero que el mes vinent pugui tornar a ingressar diners al compte. Ara he de marxar cap a Barcelona. Gràcies per haver-me aconseguit els dòlars i el bitllet d'avió amb tanta celeritat.

Van donar-se la mà i en Jacint va sortir de l'oficina agafant fortament el maletí en direcció al cotxe que tenia aparcad al davant mateix. Va deixar el maletí als peus del copilot, es va treure l'americana deixant-la estesa al seient del costat i va engegar el cotxe posant rumb cap a l'Aeroport del Prat. Eren les nou i vint i el vol cap a Roma sortia a les tretze hores i cinquanta minuts, així que anava bé de temps per arribar sense presses a l'aeroport.

Durant l'hora i mitja que va trigar en arribar a El Prat, portava la ràdio engegada però no li feia gaire cas; tenia sintonitzada una emissora que oferia música clàssica però el seu cap no parava de donar voltes a l'assumpte que havia de tractar a l'arribar a la capital italiana. Les obligacions que el reclamaven a Roma res tenien a veure amb una reunió de treball habitual, tal i com pensava la seva esposa, sinó que havia de tractar un

assumpte molt delicat i arranjat-lo imminentment si no volia veure's condemnat a arrossegar la seva família a un vida basada en l'ascetisme que tant havia treballat per allunyar-se'n. Va arribar al pàrquing de l'aeroport i va aparcar ràpidament, entrant a la terminal pocs minuts després de les onze.

Un cop dins de l'aeroport, mentre esperava per embarcar, en Jacint va comprar a un quiosc una revista que parlava de mites i llegendes sobre Roma, que l'havia encuriós al fullejar-la tot xafardejant l'àmplia exposició de la botiga. Durant el vol va centrar-se en la lectura de la llegenda que parla sobre la tomba de Neró i la Basílica de Santa Maria del Popolo. Segons conta la llegenda, després d'haver estat declarat enemic públic de Roma degut al període de tirania que va establir i les execucions massives que havia decretat, Neró va haver d'abandonar Roma i, quan va arribar a la Piazza del Popolo, veient-se encerclat per la Guàrdia Pretoriana, va suïcidar-se amb l'ajut del seu secretari, que el va apunyalat. Va ser enterrat allà mateix i amb el temps van fer desaparèixer qualsevol cosa que pogués recordar la seva existència. A partir d'aquell moment, es va començar a creure que el fantasma de Neró s'apareixia al lloc on havia estat enterrat. Sobre la seva tomba va créixer una noguera assenyalant la ubicació exacta de les seves restes i, per aquest motiu, aquell arbre passà a considerar-se maleït, arribant a creure que era obra del diable per mantenir vives les repressions neronianes contra els cristians, i es va acabar practicant un exorcisme a la tomba de Neró ordenat pel Papa Pasqual II, que afirmava que havia vist a la Verge assenyalant l'arbre i fent el gest de talar-lo. Van desenterrar les restes de Neró, les van cremar i van abocar les seves cendres al riu Tíber. Immediatament, en agraïment a la Verge, que hauria guiat l'exorcisme, s'hi va construir una capella. Més tard, transcorreguts moltíssims anys, ja ben entrat el segle XV, el Papa Sixte IV va ordenar construir al mateix lloc la Basílica de Santa Maria del Popolo.

Esgotada l'hora i mitja de vol, l'avió va aterrar sense complicacions i en Jacint va desembarcar a l'aeroport, on tot just recollir la petita maleta que s'havia endut, va sortir a l'exterior, va fer parar un taxi i va indicar al clenxinat conductor el nom i l'adreça del seu hotel, ubicat a l'extrem nord de la Piazza Navona, molt a prop de la Fontana di Nettuno, on havia demanat allotjament a una habitació a la part més alta de l'edifici per poder divisar tota la plaça des del petit balcó que tenia la cambra.

Eren gairebé les cinc de la tarda quan en Jacint va poder instal·lar-se. Va obrir les portes de l'eixida, va verificar que les vistes eres les desitjades i, després de comprovar satisfactòriament que tot estava tal i com ho havia demanat, va desar el maletí amb els diners a l'armari, va obrir la maleta sobre el llit per buidar-la i endreçar la roba, i va preparar-se un bany. Quan va estar llest, va vestir-se amb roba més informal de la que duia habitualment per treballar, va mirar el seu rellotge, va desar la maleta buida sota del llit, va traure el maletí de l'armari i el va deixar recolzat sobre una cadira de fusta amb un entapissat groguenc al seient. Va assegurar-se que al seu interior seguien immòbils els més de cinc-cents mil dòlars, va tornar a tancar-lo fent girar els números de seguretat cap a una altra combinació, va guardar la clau de l'habitació a la butxaca interior de la jaqueta i va sortir al carrer per fer un petit passeig pels voltants de la plaça, apurant els menys de trenta minuts que faltaven per trobar-se amb les persones que s'havia citat a un petit reservat del restaurant Il Pescatore. La persona amb qui havia quedat li havia demanat que reservés taula per quatre persones, que portaria dos acompanyants, cosa que a l'empresari gironí no acabava de fer-li el pes ja que preferia reunions el més íntimes possible. Com en Jacint havia viatjat tot sol, la taula encomanada l'envoltarien només quatre cadires.

Era primavera i com el bon temps acompanyava, no només la plaça sinó també els carrers adjacents fluïen envaïts per ri-

uades de gent passejant, tant autòctons com els primers turistes despistats que començaven a deixar-se veure per la ciutat. Aturat a una cantonada davant d'una botiga de regals atapeïda de reproduccions de totes les mides de la Fontana Di Trevi i del Coliseu, van cridar-li l'atenció dues genoveses amb mini faldilla que, alienes a la seva mirada lasciva, anaven fotografiant-se fent posats més que estudiats. Al final d'un petit carrer situat a l'est de l'hotel, s'hi trobava un homenet que no deuria arribar al metre i seixanta d'alçada abillat amb un vestit a ratlles, que s'esforçava a intentar vendre unes piles de barrets panamà que reposaven sobre una petita taula plegable. Va sentir simpatia pel singular personatge i després de regatejar-li unes lires, va comprar-l'hi un de blanc amb el ribet negre. Un cop finalitzada la passejada, va adreçar-se cap al restaurant on s'havia citat amb les altres persones. Quan va haver arribat a la porta, va empassar saliva, tens, i va accedir-hi. Va saludar a l'encarregat del local i aquest va acompanyar-lo fins a una petita sala on ja l'esperaven els altres tres individus. Un cop a dins, va trobar-se assegut de front a l'home amb el què s'havia citat, resguardat a dreta i esquerra per dos desconeguts.

– Quan vaig dir-li de veure'ns aquí, no esperava que vingúes acompanyat, pensava que ens trobaríem només vostè i jo –trencà el gel amb desconfiança.

– Imagino que entén, que davant d'una trobada d'aquestes característiques, he de presentar-me amb les esquenes ben cobertes. No pateixi que els meus dos amics ni intervindran en la nostra conversa ni sentiran res del que diguem: quan treballen es queden totalment sords, són bons professionals.

L'interlocutor d'en Jacint Miranda era en Mateu Marticrosa, investigador privat i propietari de l'agència de detectius Matmart, una de les més prestigioses i més selectes de Barcelona. Havia acudit a la cita acompanyat de dos guardaespalles d'aspecte elegant però intimidador, als quals se'ls hi endevinava sota la roba una musculatura hipertrofiada. En Mateu Marticrosa, en canvi, era un home de mitjana edat, ni alt ni baix,

més aviat prim, de cabells greixosos castanys i sense cap tret físic destacable. Després d'aquell concís intercanvi de paraules i d'observar minuciosament els dos acompanyants d'en Marticrosa, en Jacint va seure a la cadira que quedava buida i de seguida va entrar al reservat un cambrer per servir-li una copa de conyac que havia demanat per ell l'investigador, coneixedor dels seus gustos.

– Per què Roma? –va preguntar en Mateu Marticrosa, assegut amb una cama creuada sobre l'altra en una postura bastant mal educada.

– No podia arriscar-me a què em veiessin amb un investigador privat. És un fet que desperta suspicàcies i avui en dia em coneix massa gent.

– Suposava que seria per alguna cosa així. L'assumpte és prou gruixut com per procurar passar el més desapercebut possible, en efecte.

– Tan gruixut com per demanar-me'n setanta milions de pessetes en dòlars americans...

– Correcte, així de gruixut. Aquestes feines són cares. He hagut de disposar de personal extra, fer seguiments força tediosos, viatges, llogar cotxes, comprar informació, aconseguir als confidents... i, com no podia ser d'una altra manera, saltar-me la llei reiteradament. Però de tota manera veig que jo he portat un maletí i en canvi vostè no –digué en Marticrosa àcidament i mirant als ulls a en Miranda.

– El maletí amb els seus diners el tinc en un lloc segur i el tindrà tan aviat com em mostri els documents que li vaig encarregar i pugui constatar que efectivament valen més de cinc-cents mil dòlars –respongué pujant el to de veu i forçant una expressió més seriosa; tot seguit s'encengué un puret–. Comprendrà, senyor Marticrosa, que jo també he de prendre les meves precaucions, que no actuaré a ulls clucs. Permeti'm examinar el què vaig demanar-li i abans de començar a sopar li lliuraré els diners pactats.

En Mateu Marticrosa va somriure desganadament, va fer un moviment de desaprovació amb el cap però tot i així va allargar el braç sota la taula i va agafar un maletí marró de pell bastant desgastat. Després d'obrir la cremallera, va extreure'n un sobre blanc amb ribets blaus a l'extrem superior de mida 250x353mm i va deixar-lo damunt de la taula a la distància adequada per a què en Jacint Miranda pogués agafar-lo. I així va ser. L'empresari gironí va apropar-se'l, el va obrir (no estava enganxat) i va examinar-ne el contingut. Després de llegir aquells papers amb rostre seriós i cada vegada més concentrat, va mirar a en Marticrosa i li digué: "Colla de cabrons, me la tenen ben jurada... Ensenyi'm el que falta". L'investigador va extreure un altre sobre de la cartera i va allargar-se'l a en Miranda, que després d'inspeccionar-ne l'interior, va extreure'n unes dues-centes fotografies amb els seus corresponents negatius.

– Aconseguir robar aquestes fotografies i els negatius no pot ni imaginar-se la feinada que ens ha comportat. Els documents, no l'enganyaré, va ser relativament senzill: es tractava d'agafar un sobre i deixar-ne un altre en el seu lloc d'un gruiç similar ple de folis impresos amb qualsevol text, ningú no els miraria. Ara bé, les fotografies les guardaven a una sala de difícil accés i a més en tenien algunes de penjades, suposo que per vanagloriar-se del botí aconseguit, així que quan arribessin pel matí de seguida s'adonarien de què les fotografies ja no eren a lloc. Però no solament calia robar-les, sinó que a més havíem de comprovar els negatius in situ un per un i regirar-ho tot no fos que haguessin més diapositives amagades a d'altres llocs. I puc garantir-li que no n'ha quedat ni una de sola per trobar.

– I com pot estar tan segur de què no existeixen d'altres fotografies comprometedores a qualsevol altre lloc?

– Doncs perquè després de sis mesos de seguir i estudiar els moviments i els emplaçaments d'aquella gent, resulta totalment impossible que hi hagi una sola prova requisitòria con-

tra vostè enlloc més que, ara mateix, a les seves mans. Els dos sobres que li he entregat, és tot el que tenien contra vostè.

En Jacint Mirada va seguir mirant-se les fotografies assentint amb el cap i després d'uns moments de reflexió, va tornar a dirigir-se a l'investigador privat:

– Vull creure que ha estat un encert contractar-lo a vostè, Mateu; permeti'm que l'anomeni pel nom i no pel cognom. Si certament aquí hi és tot, el seu treball val cada dòlar que li pagaré –va agafar la clau que guardava a la butxaca interior de la jaqueta i la va deixar damunt de la taula, a mitja distància entre tots dos–. Aquesta és la clau de la meva habitació d'hotel, la quatre-cents tres. El maletí amb els diners acordats està damunt d'una cadira situada al fons just davant del balcó. L'hotel és el que es troba a l'altre extrem de la plaça, el de persianes enrotllables blanques i parets color artemisa. Si vol pot enviar als seus homes a buscar-lo mentre vostè i jo fullegem la carta i decidim què sopem. Quan tornin, els hi diré gustosament el número de la combinació per obrir-lo –en Mateu Marticrosa va fer un gest amb el cap i els dos guardaespalles van agafar la clau i van sortir apressats del restaurant en busca del maletí.

Sense dir-se res més i després de rebaixar-se una mica la tensió, tots dos comensals van obrir les respectives cartes i van començar a llegir la llista de plats.

– La pasta, lògicament, la deuen fer bona, aquí –assestà en Marticrosa.

– Crec que sí –proseguí en Miranda–, encara que va recomanar-me un client italià que vaig atendre no fa gaire a Girona, al qual vaig organitzar-li tota l'estada de la delegació de la seva empresa per un congrés, que si venia a Roma, era obligada la visita a Il Pescatore i tastar el Llenguado a la Mugnaia. L'home en qüestió es diu Santino Frasa i viu aquí a Roma mateix i, pel que vaig tractar amb ell, li agrada menjar bé: no va voler que escatimés ni una pesseta a l'hora de buscar-li restaurants pel casc antic de Girona.

– Fem-li cas doncs i demanem el llenguado –accedí el detectiu.

El cambrer, previ avís, va tornar a entrar al reservat amb una ampolla de moscat fred i una glaçonera, i va procedir a omplir les copes de tots dos hostes. Just quan abandonava la sala, va creuar-se amb els dos guardaespalles d'en Marticrosa i, després de deixar-los passar, va retrocedir i els hi va omplir també les seves copes. Un dels homes va deixar el maletí damunt la taula encarat al seu cap i l'altre va quedar-se custodiant l'entrada del reservat per tal que ningú hi pogués accedir durant uns minuts. En Mateu Marticrosa va mirar amb fredor fingida el maletí i situant les mans a les rodetes numèriques, va aixecar el cap i va dirigir-se a en Jacint Miranda:

– Vostè dirà...

– Zero, zero, u, zero

En Marticrosa introduí la successió numèrica dictada pel seu adjunt i el maletí va obrir-se tot fent un soroll oclús i metàl·lic. Davant dels seus ulls, va trobar-se els feixos de bitllets ben lligats i ordenats, en munts iguals però de diferent valor. Prevalien els bitllets de cent però també hi havia un feix de bitllets de vint.

– El feix de bitllets petits és per si necessita fer algunes petites compres o menjar alguna cosa ràpida si viatja als Estats Units pròximament. Els bitllets d'un dòlar i les monedes sobrants per arrodonir la xifra i arribar a la quantitat exacta al canvi, me les he quedat de record, em feia il·lusió disposar de divises nord-americanes.

– No li tindrè en compte –contestà l'investigador situant el maletí davant d'un dels seus homes per tal que contessin l'import que contenia–. Suposo que no se la jugaria a venir aquí sense que la quantitat estipulada fos la correcta, però tot i així hi donarem un cop d'ull no sigui cas que s'hagin equivocat al banc... De vegades es cometen errors sorprenents.

En Jacint Miranda va ignorar aquest darrer comentari tan desagradable i desafiant i va demanar a l'armari que barrava el

pas a la porta que avisés al cambrer per tal que prenguéss not dels plats. El sopar va consistir en una amanida romana i una ració de formatges com a entrants, seguits de dos racions de llenguado i dos d'espagueti carbonara acompanyats de moscat i aigua mineral del temps. L'ambient de la vetllada va ser cordial i a mesura que anava avançant el sopar van anar deixant de parlar del veritable motiu de la citació a la Ciutat Eterna per acabar departint sobre temes molt més fútils. Després de liquidar el compte, tots quatre van eixir del restaurant i, un cop a l'exterior i maletí en mà, en Mateu Marticrosa va acomiadar la trobada.

– Ha estat un plaer treballar per a vostè, Jacint. Nosaltres ara ja ens retirem que demà a primera hora agafem el vol de tornada a Barcelona.

– I jo espero no haver de contractar-lo mai més, amic Mateu, perquè això significarà que la meua vida avança sense sobresalts –van somriure's tots dos davant la immutabilitat dels guardaespalles. En Jacint acabà el seu discurs—. Jo em quedaré prenent un conyac a l'habitació una estona més i aprofitaré per examinar en profunditat la documentació que m'ha entregat. El meu vol no surt fins demà a mitja tarda i pel matí aprofitaré per passejar i per visitar la Galeria Borghese abans de dinar i, després, marxaré cap a Fiumicino. A l'hotel es faran càrrec de la meua maleta fins a l'hora que jo desitgi passar a recollir-la, són molt servicials –ironitzà.

Van encaixar les mans i van marxar en direccions oposades.

Quan en Jacint va pujar a l'habitació va poder comprovar que els homes d'en Marticrosa no havien tocat absolutament res de l'habitació llevat de la safata dels licors, doncs hi havia dos gots bruts que desprenien olor a whisky i l'ampolla es veia rebaixada. Va desvestir-se i va posar-se roba còmoda. Va servir-se un conyac a l'únic got que quedava net i va asseure's davant de la porta del balcó deixant-la oberta. Havia refrescat i no feia temps per estar assegut a fora. Il·luminat per la llum de sostre d'aspecte antiquat més que no pas antic, va començar a

llegir amatentment els informes que li havia lliurat en Mateu Marticrosa. Després de llegir les més de cinquanta pàgines i d'haver repassat tot el gruix de fotografies, va llençar amb tota la ràbia continguda fins aleshores i amb totes les seves forces el got en el qual encara quedava un cul de beguda contra la paret, fent-lo esclatar i esmicolant-lo en infinitat de trossos. Va mirar-se enfurismat al mirall, amb els ulls encesos i amb el front impregnat de suor freda. Era plenament conscient que aquells setanta milions de pessetes i la feina de l'agència de detectius MatMart, l'havien salvat d'un afer que podia haver acabat amb el present i el futur tant seus com de tota la seva família. Eren ja dos quarts de tres de la matinada i un tro ensordidor va anunciar que s'apropava una tempesta. En Jacint va estirar-se damunt del llit sense desfer-lo i ràpidament va caure en un son profund degut a les poques hores de descans de les que havia pogut delectar-se les darreres nits, nerviós per si l'investigador contractat hauria estat capaç d'esborrar qualsevol rastre de l'assumpte que tant l'amoïnava.

L'endemà a mig matí, va despertar-se en la mateixa posició que s'havia estirat. Va mirar el rellotge i va quedar fascinat per haver pogut dormir gairebé vuit hores seguides. La porta del balcó havia quedat oberta i ni la llum del sol l'havia pertorbat el més mínim. Va trigar una mitja hora en afaitar-se, dutxar-se, vestir-se i tornar a fer la maleta. Acte seguit, va baixar a recepció per tal que se la custodiessin fins a primera hora de la tarda, quan passaria a recollir-la. Va insistir a l'encarregat de la recepció que posés especial èmfasi en la vigilància de les seves pertinences (a dins hi deixava els dos sobres que li havia entregat l'investigador la nit anterior), i per assegurar-se'n va introduir discretament un bon grapat de lires a la butxaca de la camisa del jove recepcionista.

– Non preoccuparti di niente, signore –va pronunciar amb un ampli somriure l'empleat en veure com aquella propina tan generosa com inusual ja la tenia guanyada.